

ΔΕΛΤΙΟ ΤΗΣ «ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ»

ΑΡΙΘΜ. 1.

Η ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΗΣ «ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ», ΠΡΩΤΕΣ ΣΚΕΨΕΣ.

Μια βραδεία, στις 17 του Γενάρη, μαζευτήκαμε κάμποσοι φοιτητές από διάφορες Σχολές του Πανεπιστημίου για να θέσουμε τις βάσεις κάποιου Σύλλογου που να εργαστή για τη ζωντανή μας γλώσσα.

Υστερ' από αρκετή συζήτηση κρίθηκε καλό να ξαναταμωθούμε και πάλι για να συζητήσουμε τελειωτικά το σχέδιο καταστατικού που άγαλαβαν να καταστρώσουν τρεις απ' όλους μας πάνω στις γνώμες που είχαν ριχτή στη μέση από διάφορους.

Σε λίγες μέρες το σχέδιο εΐταν έτοιμο: «Ένα Πραχτικό Γενικό, καθώς το εΐπαμε τότες, που σε λίγα λόγια είχε μέσα σχεδόν όλα τα στοιχεία από τα όποια γίνηκε το κατοπινόν καταστατικό.

ΤΟ «ΓΕΝΙΚΟ ΠΡΑΧΤΙΚΟ».

Σε δεύτερη συνάντηση συζητήθηκε το Πραχτικό κ' υπογράφηκε απ' όλους. Την ίδια βραδεία σύμφωνα μ' αυτό εκλέχτηκαν για Έπιτροπή οι: Μάνος Βατάλας, Κωστής Χαριτάκης και Μίλτος Κουτουράς.

Αφού λοιπόν θέσαμε τις βάσεις αυτές, αρχίσαμε πιά να συναθροίζομαστε ταχτικά κάθε Κυριακή, παίρνοντας κάθε μέρα καινούργιο θάρρος από το έλοένα μέγαλωμα του συντροφικού μας κύκλου.

Η «ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ».

Η Έπιτροπή υστερ' από ένα σχεδόν μήνα βλέποντας πως τα μέλη αυξήθηκαν αρκετά και πως είναι καιρός πιά να ξανοιχτούμε και να γνωριστούμε και με τους άλλους συναδέρφους που, φυσικά, δέν μπορούσαν ελοι να ξέρουν τη συντροφιά μας, πρότεινε μια μέρα τη σύσταση της «Φοιτητικής Συντροφιάς».

Η πρόταση έγινε δεκτή κ' υστερ' από λίγες μέρες η Έπιτροπή αφού συβουλευτήκε και μερικούς

από τους έδω πρωτεργάτες του Αγώνα, έκαμε το νέο Καταστατικό που στις 17 του Φλεβάρη ψηφίστηκε από όλους. Αμέσως τότε εκλέχτηκε για ένα χρόνο κ' η νέα Έπιτροπή κι από τη μέρα αυτή μπορούμε να πούμε πως αρχίσαμε πιά στα γερά τόν Αγώνα.

Αυτό με λίγα λόγια το ιστορικό της Συντροφιάς μας. Από δω και μπρός στο «Δελτίο» μας τούτο θα δείχνουμε την πορεία μας και θα εργόμαστε σ' επικοινωνία όχι μονάχα με τους Συντρόφους μας τους σπαρμένους έδω κ' εκεί, μα με όλους τους έμειδέατες και συναγωνιστάδες μας.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΑΧΤΙΚΑ

ΟΜΙΛΙΕΣ.

Από την αρχή εν' από τα μέσα για το σκοπό μας θεωρήσαμε και τις «Ομιλίες». Και γι' αυτό από τις πρώτες συνάνθρωσές μας ταχτικά ίσαμε σήμερα πάντα κάποιος κάττι εύρισκε να μās πη. Σιγά-σιγά οι συνάνθρωσές μας εκείνες αρχίσαν να παίρνουν χαραχτήρα φιλολογικό κ' επιστημονικό με βάση πάντα τη ζωντανή μας γλώσσα.

Κ' έτσι τη μια βραδεία ο Γιάννης Αποσπέρης μās διάβασε ένα του ήθογραφικό δήγημα. Μιάν άλλη ο Κωστής Χαριτάκης κι ο Σπύρος Στάθης μās μίλησαν για τη Λαογραφία και τα Δημοτικά τραγούδια. Άλλοτε πάλι ο Βασίλης Ρώτας μās άπάγγειλε διάφορα τραγούδια και μās διάβασε ένα δράμα του Maeterlinck, το Interieur, μετάφραση δική του.

Υστερ' από την ψήφιση του Καταστατικού της Συντροφιάς η πρώτη συνάνθρωση αφιερώθηκε στο γενικό πρόγραμμα που καταρτίσαμε για την κατοπινή μας εργασία.

Στις άλλες συνάνθρωσεις ο Μάνος Βατάλας μās μίλησε για τα έλλην. φιλολ. περιοδικά από τόν καιρό της «Εστίας» ίσαμε σήμερα: ο Κωστής Χαριτάκης μās εξέθηκε πολλές του γνώμες για τη δράση της Συντροφιάς μας: κι ο Μ. Κουρεμέτης μās μίλησε για την Ψυχολογία του Wundt.

Για τις ακόλουθες έμιλίες στα κατοπινά «Δελτία» θα γράφουμε κάπως πλατύτερα.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ.

Έκτος από τις έμιλίες, αρκετές ώρες ξοδέ-

ψαμε συζητώντας για το γράψιμο και τύπωμα καινούργιων βιβλίων για τη Δημοτική μας Έκπαιδευση. Ποιήματα και δράματα και δηγήματα για τους μεγάλους έχουμε πάρα πολλά στη γλώσσα μας. Μα για το Δημοτικό Σχολείο, για το παιδί, μόλις ένα-δυο γραφτήκανε ίσαμε τώρα. Κ' είναι ανάγκη για το ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ που δε θ' άργήση ίσως από κάπου να ξεφυτρώση, να βρεθή δυναμωτική τροφή, να είν' έτοιμα βιβλία γραμμένα με όλους τους κανόνες της Παιδαγωγικής και της Έπιστήμης.

Κ' έτσι νομίσαμε πως μπορούμε από τώρα να προτείνουμε, να παρακινήσουμε φιλικά και να παρακαλέσουμε τους ειδικούς έπου κι ά βρίσκονται, να μās συντρέξουν στη δύσκολη αυτή δουλειά μας. Όποιος θέλει μπορεί ν' αναλάβη να συντάξη εν' από τα παρακάτω βιβλία ή τουλάχιστο να μās στείλη διάφορες πληροφορίες και συμβουλές. Άπ' όσα—υστερα άπ' όσοδηποτε χρόνο—μās σταλούν, θα τυπώσουμε στην πρώτην εύκαιρία κείνα που θα έγκρίνη έπιτροπή από ειδικούς.

Τα βιβλία που προτείνουμε είναι:

1) Άλφαβητάριο, 2) Αναγνωσμά-
τάριο, 3) Νεοελληνικά Αναγνωσμά-
τα, 4) Ιστορία, 5) Σύντομη Γραμματική,
6) Γεωγραφία, 7) Άριθμητική, 8)
Γεωμετρία, 9) Φυσική, 10) Δηγήμα-
τα, 11) Τραγούδια, 12) Υγιεινή.

ΓΙΑ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Έξόν από το «Νουμά» που μās χάρισε όλους τους τόμους του και πενήντα διάφορ' άλλα βιβλία από τη βιβλιοθήκη του, μās έστειλαν ακόμα βιβλία χάρισμα κ' οι: Στέφανος Ραμάς 50 αντίτυπα από το «Λοξοί Στρατοκόποι» και 30 από το «Τα Παλιά και τα Καινούργια» Ψυχάρης για την ώρα τα Άπαντά του τόμοι 9. Ίδας από το «Μαρτύρων και Ηρώων Άλμα» αντίτυπα 15 κι από τη «Σαμοβάκη» 20.

Κ' έτσι άρχισε να καταρτίζεται η Βιβλιοθήκη μας που θα χρησιμέψη για το δάνεισμα που λέμε στο Καταστατικό.

Με την άφορμή αυτή θα παρακαλούσαμε κάθε συγγραφέα κ' εκδότη περιοδικού, άπ' όσους έχτιμάνε βέβαια το έργο μας, να μās στέρνουν αντίτυπα από τις εκδοσές τους. Για τα νέα αυτά βιβλία που θα λαβζίνουμε θα γίνονται από όρισμένους Συντρόφους άνάλυτες στη Συντροφιά μας και θα δημοσιεύονται σύντομες κρισούλες στο «Δελτίο» μας.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ο «ΔΑΚΤΥΛΟΣ»...

Έπειδή πολλοί που βλέπουνε σήμερα το

έλοι οι ψάλτες και των Όλυμπων οι πλάστες
οι Άθάναιοι κ' οι Ωραίοι.

«Τη στεργή πατρίδα τους την παρατάν
από φύσημα διωγμένοι δρημηκώτατο,
γύφτοι γίνονται κ' Έβραίοι,
δμως πάντα, κ' έρμωσίτες, νικητές:
και του κόσμου γίνονται πολίτες,
οι Άθάναιοι κ' οι Ωραίοι!»

«Η είναι ποίηση δλάκερος ο Λόγος κ' Ο θάνατος των Αρχαίων», ή ο που τόν ακολουθεί: «Γύρω σε μια φωτιά;» Μπορεί να μου υποστηρίξει σοβαρά κανένας πως όλη αυτή ή πλατυστομία ξεβγαίνει πέρα από τόν ιστορικό φιλολογικό σχολαστισμό; Κι όσο κι αν δέν άρνούμαι πως έδω κ' εκεί ο ποιητής του α' Ασκραίου και των α' Αλυσίδων προδίνεται άθελά του, όμως εταν λάβω υπόψη το γενικό των όχτώ Λόγων του «Δωδεκάλογου», που εΐπα, μπορεί κανένας να μου άρνηθεί κ' έμένα το δικαίωμα να ρωτήσω με το στόμα κάποιου ποιητή, που ο ποιητής του «Δωδεκάλογου» τόν θέλει σώνει και καλά φιλόσοφο ποιητή κατά το δικό του τρόπο; κ' Η περγαμνή είναι ή άγια βρσίση που

σβύνει για παντοτινά τη δίψα;»—«Λροσιά θα βρεΐς αν σου αναβρζίει άπ' την ίδια την ψυχή σου», άπαντάει ο ίδιος εκείνος ποιητής. Η όλότελα έλλειψη της ρροσίας αυτής από τις φιλοσοφικές τάσεις της ποίησης του Παλαμά έκαμε και τη δική μου «σοσιαλιστική» κριτική προσπάθεια να τις χαραχτηρίσει αντιποιητικές και μονάχα για ναποδείξω μ' ένα παράδειγμα περισσότερο την άπραματική υπόσταση του λόγου μου θα δανειστώ ένα κομμάτι ακόμα από το «Δωδεκάλογο» κι από έναν από τούς καλύτερους των παρακατινής αξίας Λόγων, τόν προτελευταίο, που έχει τίν τίτλο: Κόσμος. Και πάλι, όχι μόνο δε θάρνηθώ πως δέν του λείπει ποιητική όμορφιά κάποιες στιγμές, μα και θα δείξω μερικές. Λ. χ. ποιός δε θα άιστανθεί πως τα δέντρα, που ακούμε στις παρακάτω στροφές, δέν είναι αντιγραμμένα από έγγχειρίδιο βοτανικής, μα ή άίστησή τους άντλημένη σε άρκετό βαθμό από τη φύση την ίδια;

Μου μιλήσαν γλυκοϊσκιατα
τά πλατάνια, τά πρινάρια
τά πυκνάνθηστα, τά κέδρα,
τά δλοπράσινα πυξάρια.

Κ' ή βαλανδιά κι ο μέλεγος
κι ο νερόχαρος λωτός
και οι μυρτοϋλες και οι διαφνούλες
κι ο παντού συρτός κισσός.

Τάχαμνά τά ρείκια, τά έλατα,
και τά παρδαλά σφενάμνια
κ' οι σκιές, κ' οι ίλιές που γέρονν
στις όχτιές προς τά πτάμια.
Κουμαριές αίματοστάλαχτες,
τίμπελόκλημα, ή φτελιά,
και τά πένκα που άνασταινονν
και της λεύκας ή όμορφιά.

Και εΐταν άξιο στεροδιάλεχτο
της ψυχής μου καιατόπι,
κάπου εκεί προς τά Μπαλκάνια,
κάπου εκεί προς τη Ροδόπη.
Χτυπημένος άπ' τόν άνθρωπο,
σ' εσάς ήρθα, άγνοι δρυμοί,
κι άγκαλιάστε με κι άκούστε
τό βιολί μου είναι ψυχή.

Και τά δέντρα μου εΐπαν

ἔργο μας ν' ἀπλώνεται καὶ νὰ προκαλῆ τὴν ἐπιδοκιμασίαν ὄλων πρῶτερῶν τοῦ Ἀγῶνα, μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ πῶς σὲ μᾶς κρύβονται τάχατες ἄλλοι ὑποκινήτες κ' ἴσως καὶ κανέννας... «δάκτυλος» — δηλοῦμε ὅτι ἀπὸ τὴν πρῶτην ἀρχὴν τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ἀναλάβαμε μόνοι μας, μετὰ τὴν συναίσθησιν πῶς ἔχομε χρέος νὰ ἐργαστοῦμε ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ πρόσωπα, ἀπὸ κλίσεις, ἀπὸ πάθη, ἀποφεύγοντας ἔτσι κάθε παρεξήγησιν ποῦ γέννησε ἴσαμε σήμερον τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ χώρισε πολλούς.

Δὲν ἔχομε τὴν ἰδέαν πῶς κάθε μας σκέψιν γιὰ τὸ μεγάλο μας αὐτὸ Ζήτημα θάναυ καὶ ἢ καλύτερη. Μὰ δὲν ἔχομε καὶ σκοπὸν νὰ ἐπιτρέψομε σὲ κανένα νὰ ἐκμεταλλεῖται τὰ ὄνειρά μας, τοὺς πόθους μας, τὴν ἐργασίαν μας.

Κάθε ὅμως συμβουλὴ καὶ κάθε ὑποστήριξιν ἐγκάρδια τὴ δεχθήκαμε ἴσαμε τὰ τώρα καὶ θὰ τὴ δεχόμεσθα πάντα μ' εὐγνωμοσύνη ἀπ' ὅπου καὶ ἂν μᾶς ἔρχεται.

Η ΛΕΞΗ «ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ».

Μερικοὶ πάλι παραξενεύτηκαν γιὰ τὴ λέξιν «Συντροφία», νομίζοντας πῶς μεταφράσαμε τὴ λέξιν «Σύλλογος». Μὰ ὄχι, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλο Σύλλογος καὶ ἄλλο Συντροφία. Ἐμεῖς ἐκάναμε μιὰ συντροφίαν, μιὰ παρέαν, ὅπου καταθέσαμε ὄλοι μας παλληκαριά καὶ ἀλήθειαν καὶ ἀγάπην, ποῦ θὰ χρειαστοῦν γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδας μας.

ΤΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ.

Σὰ φοιτητὲς καὶ μεῖς λέμε δυὸ λόγια γιὰ τὰ τελευταῖα φοιτητικὰ καμώματα.

Δὲ θελήσαμε ν' ἀνεκατετοῦμε σὲ πράματα ἀνάξια προσοχῆς καὶ ἄνοστα καὶ νὰ κάνομε φασαρίες. Εἰδεμὴ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς θὰ ἐκφράζαμε τὸ θαυμασμὸν καὶ τὴν πεποίθησίν μας γιὰ τὸν Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας καὶ ἀσκημα θὰ χαρακτηρίζαμε τὴ διαγωγὴν τους. Γιατὶ ἕνας ἄνθρωπος μᾶς φάνηκε ποῦ θέλησε ἀντρίκια νὰ πῆ μερικὲς ἀλήθειες καὶ αὐτὸν βρέθησαν οἱ φοιτητὲς ἴσια-ἴσια νὰ θελήσουν νὰ τὸν χαντακώσουν. Εὐτυχῶς ποῦ μερικὰ τους κινήματα σθηστήκανε μετὰ ἀστεῖο τρόπο κ' ἔτσι σωθήκαμε ἀπὸ μιὰ καινούργια ντροπὴ, μὰ τὴν ἀλήθειαν.

ΣΤΑ ΝΟΜ. ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ.

Κάποιος σύντροφος τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφίας», φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, παρακάλεσε τὸ φροντιστὴ ποῦ τονὲ βοήθει στὴ μελέτη νὰ τοῦ παραχω-

ρήσῃ λίγην ὥρα γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ γλωσσικὸ τὸ ζήτημα στοὺς συναδέλφους τοῦ φοιτητῆς, ποῦ πηγαίνουσε στὸ ἴδιο φροντιστήριον. Ὁ φροντιστὴς τὸ δέχτηκε τὸ δέχτηκαν κ' οἱ φοιτητὲς μ' εὐχαρίστησιν.

Ἀφοῦ λοιπὸν μαζεύτηκαν τὴν ὀρισμένη ὥρα καὶ μετὰ καμμιὰ τριανταπενταριά, ὁ φοιτητὴς τῆς «Συντροφίας» τοὺς ἐδιάβασε τὴν «Ἀπολογία» τοῦ Συλλόγου τῆς Κρήτης «ὁ Σολωμός», ποῦ εἶναι σύντομη καὶ καθαρὴ ἐξήγησιν τῆς ἀνάγκης νὰ καθιερωθῆ ἢ ζωντανὴ ἢ γλώσσα στὴν ἐκπαίδευσιν. Τὸν ἄκουσαν μετὰ προσοχὴν, δίχως νὰ διακόψουν.

Ἔστερα ὁ φροντιστὴς θέλησε νὰρχίσῃ τὸ μάθημα, μὰ ὄλοι διαμαρτυρήθησαν, λέγοντας πῶς εἶναι ἀδύνατον ὕστερ' ἀπ' ὅσα ἄκουσαν νὰ μὴ συζητήσουν. Μετὰ τὴν ἐπιμονὴν κατὰφεραν τὸ φροντιστὴν νὰ τὸ παραδεχθῆ καὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μετὰ τὸ δημοτικιστὴν.

Φώναζαν, θύμωσαν, χειρονομούσαν, ἀνεδαίνανε στίς καρτέκλες. Εἶταν ἀδύνατον νὰ ἔλθουν σὲ συνεννόησιν.

Ἐφυγε ὁ δημοτικιστὴς.

Τὴν ἀκόλουθον μὲραν ἀντάμωσε μερικοὺς ἀπὸ κείνους ποῦ δὲ φώναζαν παρὰ σιωπούσαν, καὶ τοῦ ζήτησαν βιβλίον ποῦ νὰ ἐξηγοῦν τὸ γλωσσικὸ τὸ ζήτημα πλατύτερα, γιατί εἶπαν «ῥαῖα εἶναι ὅσα μᾶς διάβασες χθὲς γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ θέλομε νὰ τὰ συλλογιστοῦμε».

Παρόμοιες συζητήσεις ἔγιναν καὶ σ' ἄλλο νομικὸ φροντιστήριον ὅπου πηγαίνουν συντρόφοι τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφίας».

Αὐτὰ εἶχαμε νὰ ποῦμε σήμερον μετὰ πολλὰ λίγα λόγια. Καὶ τώρα στέρνομε ἕνα θερμὸ ἀδερφικὸν χαιρετισμὸν σ' ὄλους ἐκείνους ποῦ ἀληθινὴν χαρὰν κ' ἐνθουσιασμὸν αἰσθάνθησαν γιὰ τὸ ξεφύτρωμα τῆς Συντροφίας μας. Καὶ θὰ εὐχόμεσθα ἕνας παρόμοιος συντροφικὸς συνταιριασμὸς νὰ γίνῃ κ' ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ συνιδεάτες μετὰ σκοπὸν νὰ ἐπιδιώξουν καὶ αὐτοὶ παλληκαρσίαν τὸ ξάπλωμα τῆς γλώσσας μας καὶ τὴν ἐκπαιδευτικὴν μας ἀναγέννησιν.

Η ΔΙΕΥΘΥΣΗ ΜΑΣ.

Τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφίας» μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνταμώνῃ κάθε Πέφτη

καὶ Κυριακὴν ἀπὸ τῆ 1—3 μ. μ. στὸ δρόμον Βαλτετσίου ἀρ. 1.

Ταχυδρομικὴ διεύθυνσις : Φοιτητικὴ Συντροφία—Λεωφόρος Ἀμαλίας 26, Ἀθήνα.

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΟΣ

(6 τοῦ Μάρτη 1910, ὥρα 10 τῆς νύχτας)

Πλάγι μου στέκεται ἡ ἀγαπημένη μου, ντυμένη στα κάτασπρα φεγγοβολαὶ ἡ ὁμορφιά τῆς λάμπουν ὄλα μέσα στὴ σάλα, ὅπου καλόβολοι συγγενεὶς καὶ λίγοι φίλοι συναχτήκανε νὰ χαιρετίσουν τὴν εὐτυχίαν μας. Μὰ ἀπάνω ἀπ' ὄλα λάμπει τῆς παρθενίας τὸ φέγγος, ποῦ ξεχύνεται πλούσιον καὶ δημιουργικὸν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης μου.

Συνεπαίρνομαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης μου τὴ δύναμιν καὶ ὁ νοῦς μου ἀντιρρῶζει τὴν ἀστραφτερὴν ἁρμονίαν τῶν κόσμων τῆς ἐλπίδας καὶ τῶν ὥραϊων πόθων. Δὲν ξέρω πόσους ἔζησα μέσα σὲ ἴλεες στιγμῆς. Τὸ πνεῦμα μου ἀγκαλιάστηκε ἀπὸ τὸ ἄπειρον κ' ἡ ὑπαρξὴ μου γέμισεν ἀπὸ αἰωνιότητα.

Ξαναγυρίζει τὸ μάτι μου στῆς ἀγαπημένης μου τὸ πρόσωπον, ποῦ τὸ φωτίζει τώρα ἀλλοιούτικα ἡ χαρὰ τὸ ρόδισμα τῆς παρθενικῆς τῆς ὄψης φέρνει ἐμπρὸς στὰ μάτια τῆς ψυχῆς καινούργιους ἠθικοὺς κόσμους. Νοιώθω μέσα μου κάποιο δυνατὸ τρανταγμα καὶ ἀκολουθῶ μετὰ τὴ φαντασίαν τὸ γκρέμισμα μιᾶς ζῆσης ἀδεια καὶ λυπημένης· θωροῦ μπροστὰ μου συντρίμμα ὄλα τῆς ζωῆς τὰ ξεγελάσματα. Κ' εἶναι ὁμορφα ἀκόμη τὰ συντρίμμα αὐτὰ. Ἀπὸ τὸ βάθος τους ξεπευιέται κάτι, ποῦ μοιάζει τὴν ἀλήθειαν μιᾶς μεγάλης ἐπόσχησης. Σμίγω ἀκέρια τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴ δύναμιν τῆς ἀγάπης. Ἀργοσαλεύουν ὅμως ἀκόμη γύρω μου ὄνειρα, ποῦ δὲν παύουν νὰ νανορίζουν τὴν ὑπαρξὴ μου.

Ἡ ἀγαπημένη μου χαμογελαῖ γλυκὰ καὶ σεμνὰ. Τῆς παρθενίας τῆς τὸ μάγμα μετὰ κρατεῖ περισσότερον σκλάβον. Σέρνει τὸ νοῦ μου στὸ φῶς τῆς ζωῆς καὶ τὸ πνεῦμα μου στέλνει στεγρὸν χαιρετισμὸν στὰ περασμένα, ποῦ μ' ὄλη τους τὴν πίκραν δουλέψανε γερὰ γὰ ν' ἀνοίξουν τὸ δρόμον, ὅπου σήμερον εὐτυχισμένο πλανιέται.

Ἡ ἀγαπημένη μου δὲ μιλεῖ· βουβὸς κ' ἐγὼ στέκουμαι σιμά τῆς. Ἡ μεγάλη ἀγάπη πάντα σωπαινεῖ· βυθίζω τὰ μάτια μου στὰ μάτια τῆς καὶ διαβάζω ἐκεῖ μέσα : «Σ' ὀδηγῶ στὴν εὐτυχίαν». Δὲν εἶναι ψέμα ὁ λόγος αὐτός. Δέχομαι τὸ γλυκὸ μῆνυμά

— Ἐέρουμε,
καὶ ἡ ψυχὴ σου δὲν τὴ θέλει
τὴ γλυκειὰ κουβένταν ποῦ εἶναι
σὰ δροσοῦλα καὶ σὰ μέλι
καὶ ποῦ στάζει ἀπὸ τὰ φύλλα μας
καὶ μεθάει καὶ ὄλο μιλᾷ
στὸ βοσκὸ, στὸν ἀπελάτη,
στὰ ταιριάκια, στὰ φιλιὰ.

Μὰ κλαδιά, λουλούδια καὶ καρποὶ
καὶ οἱ πνοὲς καὶ τὰ πουλιά μας
παίρνουν κάποτε τοὺς λόγους
ἀπ' τὰν ἡλιανὰν βαθιά μας,
κ' εἶν' ἐκεῖνοι λόγοι ἀγρίητοι,
καὶ μονάχα τοὺς γρικᾷ
σφραγισμένους ὁποιος εἶναι
μετὰ σφραγίδα μυστικιά.

Θάρνηθεὶ τὴν ποίησιν ὅποιος πεῖ πῶς δὲν εἶναι
ποίησιν τὰ παραπάνω. Μὰ θὰ παρανοεῖ τὴν ποίησιν
κ' ἐκεῖνος ποῦ θὰ πεῖ ἀληθινὴν ποίησιν καὶ τὰ παρακάτω :

Ποῦ εἶν' ἡ Ἀλήθεια ; μὴν πλανᾷν ἐσὲ

βαθιονότητα λόγια τάχα
τὴν πηγὴν τῆς δὲν τὴ βροσκίαι
μέσα σου, Ἄνθρωπε, μονάχα.
Θὰ τὴ βροσκίαι παντοῦ στὸ ταιριάσμα
— Ὡ ἀρραβῶνας λυτρωτῆς ! —
τῆς καρδιάς σου καὶ τοῦ νοῦ σου
μετὰ πάντα τῆς ζωῆς.

Ἔψωσε τὸν τρίτον ἐσὸν Ὀλυμπο,
βάλε ἐκεῖ τὴν Ἐπιστήμην,
μόνη ἐπάρχει, ἀγέλαστη εἶναι !
Ποῖδ χαμόγελο, ποῖδ ἀσῆμι,
Ποῖδ χρυσάφι σὸν τὴν ὄψιν τῆς ;
Γιούχα, Ὀλυμπο ἀπ' ἀγρός !
Ἡ καρδιά τὸ θᾶμα ἂν εἶναι,
τῆς καρδιάς τὸ μάτι ὁ νοῦς.

Ἄναρχος ὁ Κόσμος καὶ ἄσωτος.
Κι ὁ Ἥλιος μέσ' στὴ λαμπεράδαν
τοῦ τεράστιου Γαλαξία
μὰ λυγρὴ καὶ αὐτὸς λαμπάδα.
Κι ἀπ' τὸν ἥλιον ἀργὰ ξεχώρισε
φλόγα μέσ' στὸ Χάος, καὶ νά !
Στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων

φλόγα ἡ Γῆ καὶ ὄλογρονᾷ.
Κάτου ἀπ' τοὺς δυσκολοξήγητους
καὶ ὄλοιδερένιους Νόμους
ἡ Γῆ τρέχει μετὰ τις ὄρες,
μέσ' στοὺς κύνλους, μέσ' στοὺς δρόμους,
καὶ χορεύει τὸν ἀστέρηνον
τὸ χορὸν στοχαστικὴν,
καὶ γνωρίζει αὐτὴ πῶς ἤρθε
καὶ ποῦ πάει τὸ ξέρεαι αὐτὴ.

Κ' ἔγινε, καὶ τράνεψε, καὶ ζῆ.
καὶ μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ,
μὰ ποτὲ δὲ θὰ πιτύχῃ
μιᾶς ἀνάπαυσης λιμάνι.
Γιατὶ πάντα ἀπὸ μιᾶς Δύναμιν
θάνασταίνεται ἡ ζωὴ.
Στρατολάτισσα καὶ πάντα
στὸν αἰώνιον δρόμον ἡ Γῆ !

Ζοῦσε ἡ Γῆ πολὺν πρὶ ζήσουμε,
πρὶν τὰ πλάτια τῆς μεσοδῶν.
τούτῃ ἡ ζῆσιν ἐδῶ ποῦ ζοῦμε,
τούτῃ ἡ φύσιν, τούτῃ ἡ γνώσιν.